

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนในสังคมไทยปัจจุบัน ได้รับผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงของโลก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตและความปลอดภัยของเด็ก เยาวชนในหลายรูปแบบ ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และทวีความรุนแรงมากขึ้นเกือบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านทัศนคติ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน มีค่านิยมแบบบริโภคนิยมอย่างฟุ่มเฟือย การห่างเหินจากศาสนา การทะเลาะวิวาท ตัดยาเสพติด การเสพติด ลามกอนาจาร ติดเกม รวมทั้งการจมน้ำเสียชีวิตและการประสบอุบัติเหตุจากการเดินทางของเด็กและเยาวชน ฯลฯ อีกปัญหาหนึ่งที่มีแนวโน้มรุนแรงและหนักมากจนน่าวิตก คือ การแพร่ระบาดของสื่อที่ไม่เหมาะสมหรือสื่อลามกอนาจาร จนทำให้เด็กและเยาวชนไทยซึ่งขาดภูมิคุ้มกันในการบริโภคสื่ออยู่แล้ว มีการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจนนำไปสู่ปัญหาต่างๆ นอกจากนี้แล้วสภาพปัญหาทางเพศของเด็กวัยรุ่นและวัยรุ่นในปัจจุบันค่อนข้างรุนแรงและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และปราศจากการป้องกัน ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อภาวะสุขภาพ เกิดการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ ส่งผลต่อการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นและการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ยังไม่มีความพร้อมต้องดูแลตนเองและบุตร ต้องการทางออกด้วยการทำแท้ง ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา อาทิ เสียนาคที่ดีในชีวิตทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ปัญหาครอบครัวแตกแยก การทอดทิ้งลูกให้เป็นลูกกำพร้า ซึ่งเด็กที่ถูกทอดทิ้งเหล่านั้นมีความเปราะบางด้านทางสภาพจิตใจและกลายเป็นปัญหาเรื้อรังของสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2556 : 12) สอดคล้องกับกรมสุขภาพจิต. (2544 : 9-11) กล่าวว่า ปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับสังคมในทศวรรษของโลก โดยเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปแบบก้าวกระโดดในเกือบทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การปกครอง ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และการสื่อสาร ซึ่งมีอิทธิพลต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่ได้มีการไหลทะลักของข้อมูลข่าวสาร เด็กและเยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนซึ่งได้รับผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ โดยเฉพาะผลกระทบทางลบที่มีอิทธิพลต่อเด็กได้แก่ปัญหาทางเศรษฐกิจปัญหาการระบาดของสารเสพติด ปัญหาการแข่งขันกันในรูปแบบต่างๆ ปัญหาครอบครัว ก่อให้เกิดความทุกข์ความวิตก

กังวล ความเครียด มีการปรับตัวไม่เหมาะสม ส่งผลเสียต่อสุขภาพจิตและสุขภาพกายของทุกคนที่เกี่ยวข้อง การปรับตัวที่ไม่ทันต่อเหตุการณ์หรือไม่เหมาะสมจากสภาวะการณ์ของสังคมดังกล่าว ได้ส่งผลกระทบต่อตัวบุคคลจนทำให้ไม่อาจดำเนินชีวิตได้อย่างมีคุณภาพเท่าที่ควรกลุ่มที่น่าเป็นห่วงมากที่สุด คือ นักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีอายุอยู่ในช่วงก้าวสู่วัยรุ่น เป็นช่วงที่ร่างกายและสภาพจิตใจเกิดการเปลี่ยนแปลง วุฒิภาวะทางอารมณ์ยังไม่สมบูรณ์ มีความสับสนในการวางบทบาทของตนเองในสังคม ขาดทักษะและประสบการณ์ในการเผชิญหน้ากับปัญหาเกิดความวิตกกังวล เกิดความสับสนต่อการปฏิบัติตนในกลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม เช่น การแต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียน กระด้างกระเดื่อง ไม่มีสัมมาคารวะ เหม่อลอย เกือบตัว เชื่องซึม พุดจา ก้าวร้าวไม่สุภาพ โต้เถียง เสียงดังเอะอะโวยวาย ผลการเรียนรู้ตกต่ำไม่สนใจเรียนหนีเรียน มาเรียนสายเป็นประจำ การใช้สารเสพติด เป็นต้น

จากสภาวะการณ์และปัญหาดังกล่าวข้างต้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นมา ได้มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำการศึกษาสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ และมาตรการในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนทุกคนในสถานศึกษา ด้านการป้องกันและแก้ไขอุบัติเหตุ เช่น อุบัติเหตุจากอาคารเรียน อาคารประกอบ อุบัติเหตุจากบริเวณสถานศึกษา สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา เครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ต่างๆ การเดินทางไป - กลับ การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ การร่วมกิจกรรมสำคัญ อุบัติภัย เช่น อัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย ธรณีพิบัติภัย และปัญหาทางสังคม เช่น การล่อลวงละเมิดทางร่างกายและจิตใจ สารเสพติด การทะเลาะวิวาท การถูกล่อ ลวง การลักพา สืบถามก่อนอาจารย์ บายมุข ด้านสุขภาพอนามัยนักเรียน ด้านสัตว์มีพิษ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลให้สถานศึกษาได้มีการวางแผนจัดระบบรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาที่เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์ ดังเช่น ผลการสำรวจภาวะสุขภาพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-4 ในประเทศไทย โดยสำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556 : 12 – 13) พบว่า นักเรียนเคนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 6.1 มีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 13 ปี ร้อยละ 4.5 และเคยมีเพศสัมพันธ์กับบุคคล 2 คน หรือมากกว่า ร้อยละ 5.5 และมีการใช้ถุงยางเป็นประจำ ร้อยละ 38.4 และจากการศึกษาวิจัยของศูนย์เพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี รายงานว่า การจมน้ำเป็นสาเหตุการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่สูงเป็นอันดับหนึ่ง ประเทศไทยมีเด็กเสียชีวิตจากการจมน้ำสูงกว่าประเทศพัฒนา 5.15 เท่า การเสียชีวิตจากการจมน้ำในกลุ่มเด็ก 15 ปี ช่วงปี 2547-2551 เฉลี่ย 1,431 รายต่อปี หรือวันละ 4 คน โดยกลุ่มอายุ 10-14 ปี มีอัตราการเสียชีวิต 5.27 คน ต่อ 100,000

คน หรือ ร้อยละ 24.6 ของการตายจากการบาดเจ็บ ซึ่งต่ำกว่าอายุต่ำกว่า 10 ปี มีประมาณ 12 คน ต่อ 100,000 คน และช่วงเดือนเมษายนของทุกปี เป็นช่วงที่มีเด็กจมน้ำเสียชีวิตมากที่สุด เฉลี่ย 359 คน เป็นการจมน้ำในแหล่งน้ำใกล้บ้าน สาเหตุจากการจมน้ำ พบว่า กว่าร้อยละ 80 ของเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี หรือประมาณ 11 ล้านคน ว่ายน้ำไม่เป็น เด็กชายมีโอกาสเสียชีวิตจากการจมน้ำมากกว่าหญิง 1.8 เท่า ในแต่ละช่วงที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะช่วงอายุ 10-12 ปี พบว่า อัตราการเสียชีวิตในเด็กหญิงสูงกว่าชาย ในส่วนกลุ่มเด็กโตมักเกิดจากความประมาทในการว่ายน้ำ เล่น ช่วยคนตกน้ำ หรือการเดินทางโดยทางน้ำ และพบว่าบางกรณี มีการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ร่วมด้วย นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลการสำรวจในส่วนของความเสี่ยงด้านสังคม เศรษฐกิจ และครอบครัวเช่น ข้อมูลโครงการ Child Watch 2553 – 2554 สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556 : 13 – 14) พบว่า มีเด็กถึงร้อยละ 14 ที่ต้องถูกทอดทิ้งให้อยู่บ้าน คนเดียวหลังเลิกเรียน ในประเด็นนี้พบว่า หลายพื้นที่ของประเทศ เด็กและเยาวชนถูกทิ้งให้อยู่ บ้านตามลำพัง หรืออยู่กับผู้สูงอายุ ซึ่งสอดคล้องกับการเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านการอยู่อาศัยของ เด็ก ซึ่งพบว่าเด็กไทยจำนวนกว่าร้อยละ 35 ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ส่งผลให้เด็กและเยาวชนต้อง ตกอยู่ในภาวะเสี่ยง ขาดความรัก ขาดความอบอุ่น ซึ่งทำให้เด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยต้อง เผชิญหน้ากับความเสี่ยงหลากหลายรูปแบบ อาทิ ปัญหาพื้นที่เสี่ยง และอบายมุขที่กลาดเกลื่อน เมืองที่มีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นทุกขณะ อีกทั้งการเข้าถึงสื่อใหม่ได้ง่าย และรุนแรง รื้อสร้างพฤติกรรม เสี่ยงมากมาย ทั้งเรื่องเพศ ความรุนแรงและอาชญากรรม เป็นต้น และในปี พ.ศ. 2554 การ กระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ มีจำนวน 35,049 คดี สาเหตุการกระทำผิดส่วนใหญ่ มาจากการคบเพื่อนสูง สุด จำนวน 15,769 คดี ร้อยละ 44.99 รองลงมาเป็นความคึกคะนอง จำนวน 7,038 คดี ร้อยละ 20.08 และรองลงมาเป็นคดีความรู้ เท่าไม่ถึงการณ์ จำนวน 3,305 คดี ร้อยละ 9.42 จะเห็นได้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกิด จากสาเหตุและปัจจัยต่างๆ ทั้งสภาวะร่างกาย สภาพครอบครัว สภาพแวดล้อม ตลอดจนปัจจัย อื่นๆ ในลักษณะที่เป็นวงจร ในส่วนของ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ได้สรุปว่าในประเทศไทยมีผู้ใช้ อินเทอร์เน็ต รวมประมาณ 4.5 ล้านคน โดยผู้ใช้ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเยาวชน และแม้ว่าอินเทอร์เน็ต จะมีประโยชน์ในด้านต่างๆมากมาย แต่ก็มีอันตรายไม่น้อยสำหรับเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลายเป็นแหล่งการเกิดปัญหาการล่อลวงเด็กและก่อให้เกิดความเสียหายกับตัวเด็ก ปัญหาของ การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อล่อลวงเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการล่อลวงไปข่มขืน ทำอนาจาร หรือแม้แต่การ ลักพาตัวไป โดยเฉพาะการพูดคุยกันในห้องแชทผ่านอินเทอร์เน็ต ที่นำไปสู่การนัดพบกันของคู่ สนทนาทั้งสองฝ่าย ซึ่งไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน รวมทั้งเนื้อหาที่น่าเสียดายในหน้าเว็บไซต์ที่

เชื่อมโยงกันทั่วโลก มีจำนวนไม่น้อยที่นำเสนอเนื้อ หาไม่เหมาะสมกับเด็ก เช่น เนื้อหาทางเพศ เนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงหรือการเสนอขายสินค้าที่ไม่เหมาะสมหรือส่งเสริมการใช้ความรุนแรง

การศึกษาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ในฐานะที่เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเหมาะสม และมีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการในการใช้กำลังของประเทศ การศึกษาจึงหมายถึงการเจริญงอกงาม เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาบุคคลให้มีความเจริญงอกงาม คือ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ถ้าประเทศใดประชากรมีการศึกษาสูง ประเทศนั้นก็จะมีกำลังคนที่มีประสิทธิภาพไปด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2550 : 18) ดังนั้น การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กที่มีอายุช่วง 3-18 ปี จึงนับว่ามีความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการ พัฒนาบุคคลให้เกิดความเจริญงอกงามในด้านความรู้ สติปัญญา การควบคุมอารมณ์ และการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต เพื่อประโยชน์ในการอยู่รวมกันกับคนอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข และเนื่องจากเด็กต้องใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียน วันละประมาณ 7-8 ชั่วโมง โรงเรียนจึงมีส่วนสำคัญในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ กับเด็ก เป็นแหล่งจัดการเรียนรู้ที่สำคัญ ทั้งนี้เพราะความรู้ ทักษะ ค่านิยม และประสบการณ์ต่างๆ ที่เด็กได้รับในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อจิตใจ ความสนใจและอุดมคติในชีวิตการเรียนต่อไป ตลอดจนชีวิตการทำงานของเด็กทุกคน นั้นเพราะประการสำคัญที่โรงเรียนเป็นสถาบันที่จะสร้างเสริม ประชาชนให้มีสุขภาพดี มีสติปัญญา เฉลียวฉลาด และมีพฤติกรรมที่ปลอดภัย สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข และทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2556 : 14-15) ฉะนั้นการหมั่นดูแลเอาใจใส่และสร้างสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ปลอดภัยและการกำหนดมาตรการป้องกันภัยในโรงเรียนอย่างเคร่งครัด นอกจากจะช่วยในการสร้างความปลอดภัยให้กับเด็กในโรงเรียนแล้ว ยังช่วยสร้างความเชื่อมั่นด้านระบบความปลอดภัยให้กับพ่อแม่ผู้ ปกครองอีกด้วยเช่นเดียวกัน นั้นเพราะว่าโรงเรียนถือเป็นบ้านหลังที่สองของนักเรียน ที่มักใช้เวลาส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมต่างๆ ภายในโรงเรียน ประกอบกับเด็กอยู่ในวัยซุกซน หากสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่ปลอดภัย จะยิ่งเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุไม่คาดคิดได้ เพื่อเป็นการป้องกันอุบัติเหตุที่มักเกิดในโรงเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่ของทุกคนที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรในสถานศึกษา จึงต้องให้ความสำคัญร่วมกันตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข สถานที่ที่เป็นจุดเสี่ยง จุดอันตราย หมั่นตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งของเครื่องใช้ภายในโรงเรียนด้วยว่าชำรุดเสียหายหรือไม่ หากชำรุดให้รีบซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพอย่างเร่งด่วน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอันน่าเศร้าสลดที่ได้คร่าชีวิตนักเรียน เช่น เครื่องเล่นเด็กล้มทับเด็กเสียชีวิต เด็กถูกตุ้มน้ำเอนไฟฟ้าดูด เป็นต้น

รวมถึงนักเรียนที่ต้องรู้จักการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ เพื่อร่วมกันสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและน่าอยู่ให้กับสถานที่ที่เป็นที่อบรมสั่งสอนให้เด็กเป็นคนดี และเติบโตเป็นกำลังทรัพยากรสำคัญของประเทศต่อไปในอนาคต (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย. 2552)

การสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็กนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะความปลอดภัยเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะประสบความสำเร็จหรือไม่เพียงใด ขึ้นอยู่กับความสุขและการมีชีวิตที่ปลอดภัยทั้งภายในภายนอกสถานศึกษา สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม รู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น รู้จักป้องกันตนเองในสถานะคับขัน และจัดการกับชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงเป็นภารกิจสำคัญของสถานศึกษาที่ต้องมีคู่มือการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมาย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2548 : 22)

การดำเนินงานในเรื่องความปลอดภัยถือเป็นเรื่องที่สำคัญที่ผู้บริหารสถานศึกษาไม่อาจละเลยได้ เมื่อเหตุการณ์ปกติเรามากไม่คิดอะไร แต่พอเกิดเรื่องราวเราก็กลับคิดว่าทำไมต้องเป็นโรงเรียนของเรา เช่น กรณีเด็กตกจากที่สูงก็เกิดขึ้นบ่อยครั้ง หรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากสิ่งแวดล้อม อีกส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่เป็นนิสัยที่ไม่ปลอดภัยของนักเรียน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงวิธีการที่ไม่ปลอดภัย และสร้างพฤติกรรมที่ปลอดภัยให้เกิดขึ้นเป็นนิสัยขึ้น นักเรียนที่จะเติบโตขึ้นเป็นกำลังของชาตินั้น ต้องมีความรู้ พฤติกรรมในเรื่องของความปลอดภัย ซึ่งเป็นไปตามระบบประกันคุณภาพตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 และมาตรฐานด้านที่ 10 คือ ผู้เรียนมีสุขลักษณะนิสัย มีสุขภาพที่ดี ป้องกันตนเองไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ ดังที่ (ชินภัทร ภูมิรัตน์. 2552) ได้บรรยายพิเศษ ในการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการเพื่อการจัดทำแนวทาง การดำเนินการสวัสดิการศึกษาในสถานศึกษา โดยมุ่งเน้นให้สถานศึกษาจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการป้องกัน และบริหารจัดการภายในสถานศึกษาเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุว่า การบริการด้านความปลอดภัยนั้นครอบคลุมเรื่องต่อไปนี้ คือ ตัวนักเรียน เพราะเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นก็หมายถึงจากตัวนักเรียน เราจะดำเนินการอย่างไรให้นักเรียนมีความปลอดภัย ประการที่ 1 คือ นักเรียนที่เป็นผู้ต้องประสบกรรม จำเป็นต้องเรียนรู้ถึงภัยอันตรายก่อน คนที่อ่อนประสบการณ์มองอะไรผ่านไปโดยที่ไม่ฉุกคิด ว่าสิ่งนี้จะก่อให้เกิดอันตรายได้ มองเห็นสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องสนุก เป็นของเล่น ใหม่ๆ ที่บางครั้งอันตรายประการที่ 2 เมื่อรู้ถึงภัยอันตรายต้องรู้วิธีการรักษาความปลอดภัย รู้วิธีการหลีกเลี่ยงและช่วยตนเองให้ได้ ประการที่ 3 ต้องพยายามปลูกฝังให้เป็นกิจนิสัยของนักเรียน โดยใช้หลักจิตวิทยา ฝึกปฏิบัติจนเป็นนิสัยในการรักษาความปลอดภัย จะช่วยให้ครูและผู้ปกครอง

คลายความกังวล ช่วยลดความเจ็บ ป่วยในการได้รับบาดเจ็บ ในอันตรายที่เกิดขึ้นโรงเรียน และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาต้องกำกับดูแลโรงเรียนในเขตพื้นที่ ให้มีแนวทางในการรักษาความปลอดภัย โดยเริ่มต้นที่มีนโยบายในการรักษาความปลอดภัยที่ชัดเจน คลอบคลุมโรงเรียนทุกแห่ง เพื่อเผยแพร่ให้ผู้ปกครองรับทราบ ว่า โรงเรียนได้มีมาตรฐานส่งเสริมความปลอดภัยกับเด็กนักเรียน ต้องศึกษากฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และชี้แจงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้รับทราบ เช่น กระทรวงคมนาคม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมการขนส่งทางบก กระทรวงสาธารณสุข มีการวางแผนในการรักษาความปลอดภัยที่ชัดเจน ต่อเนื่อง และเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา จัดกิจกรรมสอดแทรกการรักษาความปลอดภัย โดยสิ่งที่จะต้องดำเนิน การมีอยู่ 3 สิ่ง คือ 1) สิ่งที่ต้องทำ คือ กฎระเบียบต่างๆที่ต้องศึกษาภายในสถานศึกษามีกฎอะไรบ้างที่เกี่ยวข้อง ต้องดูกฎระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ว่ามีอะไรบ้าง และที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น กระทรวงคมนาคม เพราะความปลอดภัยของเด็กเริ่มตั้งแต่การเดินทางจากบ้านถึงโรงเรียน และเดินทางจากโรงเรียนถึงบ้าน ต้องได้รับความปลอดภัย 2) สิ่งที่ต้องเน้นเป็นเรื่องที่พิจารณาเป็นบริบทของแต่ละพื้นที่ สถานที่ที่ตั้งของโรงเรียน กฎระเบียบที่ออกมาจะเป็นกลางจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องก็ได้ ขึ้นอยู่กับที่ตั้งของโรงเรียน เช่น โรงงานอุตสาหกรรมมีการปล่อยสารพิษ อากาศมีพิษ โรงเรียนอยู่ใกล้แม่น้ำ จึงมีอุบัติเหตุจากทางน้ำ ก็จะมีมากกว่า นอกจากนี้ยังต้องติดตามดูสถิติของการได้รับอันตรายของนักเรียนที่ผ่านมา ทั้งการเดินทางบนท้องถนน การเดินทางทางน้ำ อันตรายจากการทะเลาะวิวาท ยาเสพติด เป็นข้อมูลประกอบด้วย และ 3) สิ่งที่ต้องดูแล คือ การดูแลสถานที่ที่เป็นจุดเสี่ยงในการเกิดอันตราย จะต้องดูแลให้สม่ำเสมอ ไม่หย่อนยาน ทำให้เป็นกิจนิสัย และต้องมีผู้รับผิดชอบให้ชัดเจน

จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ความปลอดภัยของนักเรียนจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการจัดบริการทางการศึกษาของโรงเรียน เพราะนอกจากจะส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุขและปลอดภัยแล้ว ยังมีผลทางตรงต่อการพัฒนาคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ตลอดจนการสร้างควมไว้วางใจและความเชื่อมั่นของผู้ปกครอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2548) นอกจากนี้ยังกล่าวได้ว่าโรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งที่มีความใกล้ชิด ชิดกับเด็กมากที่สุดรองลงมาจากสถาบันครอบครัว เด็กบางคนใช้ช่วงเวลาการอยู่โรงเรียนมากกว่าอยู่ที่บ้าน จนบางครั้งอาจกล่าวได้ว่าโรงเรียนเป็นเสมือนบ้านที่สองของเด็กและคุณครูเปรียบเหมือนพ่อแม่คนที่สองของเด็กเช่นเดียวกัน บทบาทของโรงเรียนจึงไม่เป็นเพียงแต่เป็นสถานที่ที่ส่งเสริมและพัฒนาให้เด็กได้เติบโตอย่างมีคุณภาพ ด้วยการสร้างความปลอดภัยในชีวิตของเด็ก รวมทั้งปกป้องคุ้มครองเด็กนักเรียนจากภัยอันตรายต่าง ๆ

(มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. 2550) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับโรงเรียนปลอดภัย เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าสถานการณ์ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา การจัดระบบความปลอดภัยของสถานศึกษาจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะประสบผลสำเร็จหรือไม่เพียงใด ขึ้นอยู่กับความสุขในการเรียนรู้และการมีชีวิตที่ได้รับการปกป้องคุ้มครองให้มีความปลอดภัย มีความรู้สึกอบอุ่น มั่นใจ ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาและเพื่อเป็นการส่งเสริมให้สถานศึกษาสามารถดูแลช่วยเหลือผู้เรียนอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษาที่ชัดเจน สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียน ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาวิจัย การพัฒนาตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยความคาดหวังว่าสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจะได้นำตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา ที่เป็นข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อบอุ่น ปลอดภัย ปราศจากความเสี่ยงต่อการประสบภัยอันตรายทั้งร่างกาย จิตใจและการสูญเสียต่างๆที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและคุณภาพการเรียนรู้ของนักเรียน และมีการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมของสถานศึกษา เพื่อความปลอดภัยและประโยชน์ของผู้เรียนสูงสุดอย่างยั่งยืนแก่นักเรียนทุกคนต่อไป

คำศัพท์สำคัญ

1. การพัฒนาตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัย
2. คู่มือโรงเรียนปลอดภัย

คำถามการวิจัย

1. องค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย และตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรมีอะไรบ้าง
2. โมเดลการวัดตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่สร้างและพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่
3. คู่มือโรงเรียนปลอดภัยที่เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีลักษณะเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. เพื่อทดสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูล
3. เพื่อสร้างคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สมมติฐานการวิจัย

โมเดลการวัดตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ ข้าราชการครูในสถานศึกษาเครือข่ายโรงเรียนปลอดภัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 950 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ข้าราชการครูในสถานศึกษาเครือข่ายโรงเรียนปลอดภัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 280 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 5 องค์ประกอบ และองค์ประกอบย่อย 14 องค์ประกอบ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์ สังเคราะห์ เอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยได้ใช้เป็นตัวแปรแฝง (Latent variables) ในโมเดลการวัดเพื่อนำไปสู่การสังเคราะห์สู่การพัฒนาเป็นตัวบ่งชี้ ซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นตัวแปรสังเกตได้ (Observed variables) ในการวิจัยการพัฒนาตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีรายละเอียดดังนี้

องค์ประกอบหลักด้านการป้องกันภัยด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย
องค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) องค์ประกอบย่อยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ
(2) องค์ประกอบย่อยด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคม

องค์ประกอบหลักด้านการคุ้มครองและช่วยเหลือ ประกอบด้วย
องค์ประกอบย่อย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) องค์ประกอบย่อยด้านร่างกาย (2) องค์ประกอบย่อย
ด้านสติปัญญา (3) องค์ประกอบย่อยด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรม (4) องค์ประกอบย่อยด้าน
อารมณ์และจิตใจ (5) องค์ประกอบย่อยด้านสังคม และ (6) องค์ประกอบย่อยด้านครอบครัว

องค์ประกอบหลักด้านการป้องกันและเฝ้าระวัง ประกอบด้วย
องค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) องค์ประกอบย่อยด้านการป้องกันการทะเลาะวิวาท
กันในโรงเรียน และ(2) องค์ประกอบย่อยด้านการสร้างวินัยเชิงบวก

องค์ประกอบหลักด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย
องค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) องค์ประกอบย่อยด้านการมองเห็นคุณค่าของตัวเอง
และ (2) องค์ประกอบย่อยด้านการมีความรับผิดชอบต่อสังคม

องค์ประกอบหลักด้านการสร้างหลักสูตรความปลอดภัย ประกอบด้วย
องค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) องค์ประกอบย่อยด้านการบริหารหลักสูตร และ
(2) องค์ประกอบย่อยด้านการนำหลักสูตรไปใช้

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยไว้ 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 การสร้างกรอบแนวคิดและพัฒนาตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของ
สถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระหว่างเดือนกรกฎาคม 2557
ถึง เดือนธันวาคม 2557

ระยะที่ 2 การทดสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัย
ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์
ระหว่างเดือนมกราคม 2558 ถึง เดือนเมษายน 2558

ระยะที่ 3 การสร้างคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระหว่างเดือนพฤษภาคม 2558 ถึง เดือนมิถุนายน 2558

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวบ่งชี้ หมายถึง ตัวแปรหรือองค์ประกอบที่เป็นข้อมูล สารสนเทศที่ได้ประมวลผล
เป็นค่าสถิติเพื่อใช้แสดงสถานะของสิ่งที่มุ่งวัดในสถานการณ์หรือช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งและเป็น

ค่าที่สังเกตได้ทั้งเชิงปริมาณหรือคุณภาพ ซึ่งเป็นผลสะท้อนของการดำเนินงาน สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย การวางแผน การบริหารงาน การติดตามผลการดำเนินงานและการจัดลำดับการพัฒนาของหน่วยงานหรือองค์กรได้

2. โรงเรียนปลอดภัย หมายถึง สถานศึกษาที่ดำเนินงานตามมาตรการ แนวทาง หรือกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียน ที่มุ่งเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักเรียนรวมทั้งการปกป้องคุ้มครองเด็กนักเรียนจากอันตรายต่าง ๆ ทั้งในด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาคู่กัดกัด การป้องกันและแก้ไขปัญหาคู่กัดกัด และการป้องกันและแก้ไขปัญหาคู่กัดกัดทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก คือ 1) องค์ประกอบหลักด้านการป้องกันภัยด้านสิ่งแวดล้อม 2) องค์ประกอบหลักด้านการคุ้มครองและช่วยเหลือ 3) องค์ประกอบหลักด้านการป้องกันและเฝ้าระวัง 4) องค์ประกอบหลักด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน และ 5) องค์ประกอบหลักด้านการสร้างหลักสูตรความปลอดภัย

2.1 การป้องกันภัยด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการการควบคุม กำกับ ดูแล แก้ไขปรับปรุง และเฝ้าระวังที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของสภาพแวดล้อมทั่วไปที่อยู่รอบๆตัว มีให้ส่งผลต่อผู้เรียนในด้านลบทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เช่น การเกิดอุบัติเหตุ โรคมะเร็งไข้เจ็บ เกิดมลพิษ หรือสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ ปัญหาการอยู่ร่วมกันกับคนอื่น ๆ ปัญหาทางสังคม เป็นต้น

2.2 การคุ้มครองและช่วยเหลือ หมายถึง ระบบและการทำงานในการดูแล ตรวจสอบ เฝ้าระวังช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยจากอันตรายด้านบุคคล โดยเด็กที่ควรได้รับการช่วยเหลือและคุ้มครอง ได้แก่ เด็กที่เสี่ยงจะได้รับอันตราย เด็กที่มีปัญหา เด็กที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เด็กที่มีโรคทางสมอง สมาริสนั้น มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นต้น

2.3 การป้องกันและเฝ้าระวัง หมายถึง การดำเนินงานของโรงเรียนปลอดภัยด้วยระบบและที่สร้างขึ้น เพื่อติดตามสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่อาจก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยขึ้นกับนักเรียนทั้งในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษา เพื่อใช้ในการวางแผน ควบคุม ป้องกัน ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น ในเบื้องต้น หรือเพื่อนำไปใช้ในการลดปัจจัยเสี่ยงด้านความปลอดภัยในสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 การส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน หมายถึง การจัดกิจกรรม หรือการดำเนินงานที่เป็นการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนในด้านต่างๆ อย่างเต็มศักยภาพของผู้เรียนในด้านความปลอดภัย เช่น การจัดสัปดาห์การรณรงค์ความปลอดภัยในทุกเดือนแรกของการเปิดภาคเรียน ส่งเสริมให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีความประพฤติที่เหมาะสมเพื่อเป็นพื้นฐานในการ

พัฒนาเด็กด้านอื่นๆ ฝึกทักษะทางสังคม ทักษะการจัดการตนเอง ทักษะด้านพัฒนาคุณธรรม และทักษะการมองเห็นคุณค่าของตนเองของผู้เรียน เป็นต้น

2.5 การสร้างหลักสูตรความปลอดภัย หมายถึง การจัดมวลงประสบการณ์ความรู้ต่าง ๆ ที่จัดให้ผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นกิจกรรม โครงการหรือแผน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียน ได้พัฒนาและมีคุณลักษณะตามความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ในสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ด้านความปลอดภัย หรือสภาพที่ปราศจากภัย หรือพ้นจากสถานการณ์ที่ไม่ค่อยปลอดภัยที่เป็นอันตรายหรืออาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

3. เครือข่ายโรงเรียนปลอดภัย หมายถึง สถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการ เครือข่ายโรงเรียนปลอดภัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 35 โรงเรียน

4. คู่มือโรงเรียนปลอดภัย หมายถึง เอกสารที่ใช้ประกอบ หรือใช้สำหรับเป็นแนวทางเป็นในการปฏิบัติกิจกรรมหรือการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้โรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

5. ข้าราชการครู หมายถึง ผู้บริหารสถานศึกษาและข้าราชการครูที่ปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาเครือข่ายโรงเรียนปลอดภัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในปีการศึกษา 2557

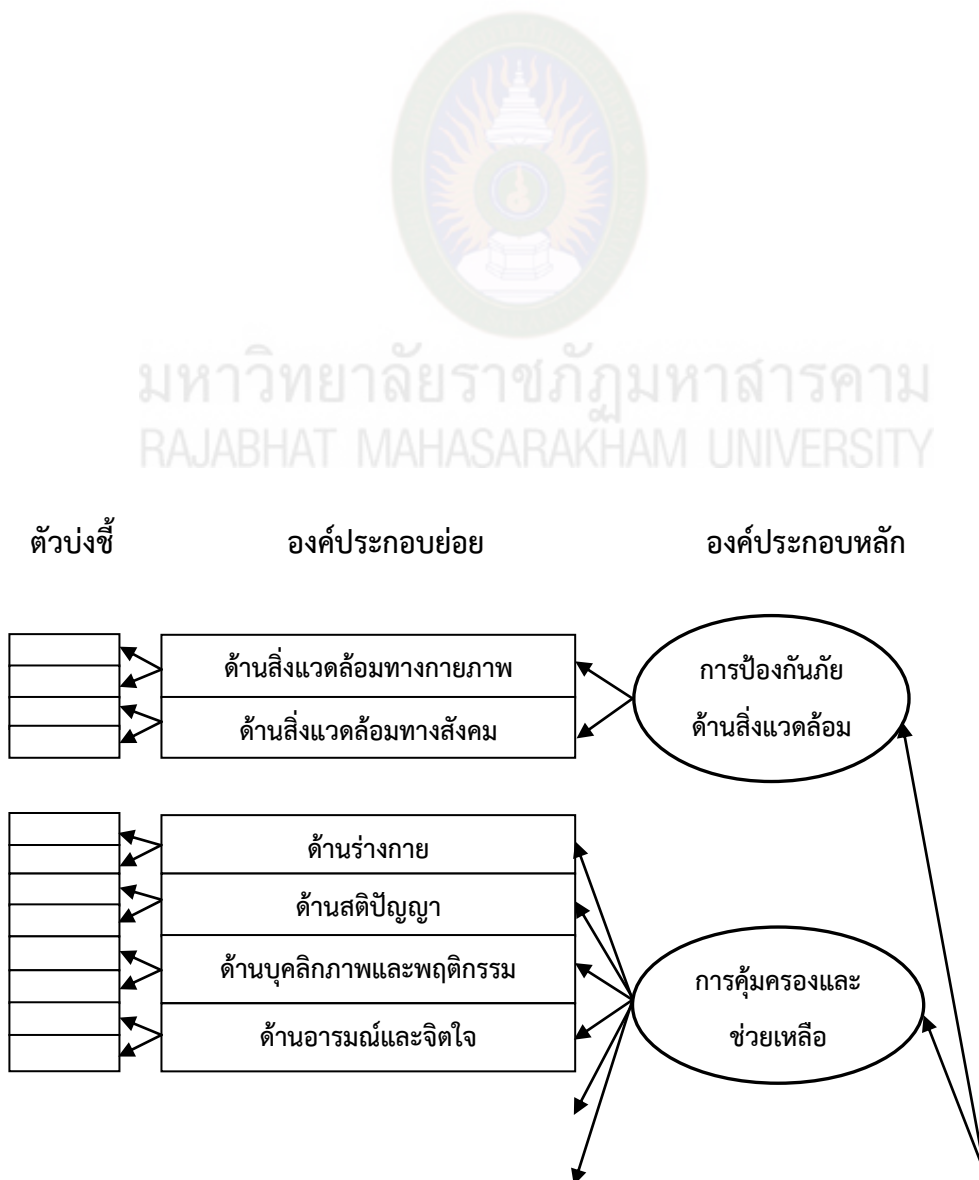
6. ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หมายถึง ผลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปที่พบว่ามีค่าไค-สแควร์ (Chi-square) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติค่าความน่าจะเป็น (P-value) มากกว่า .05 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of fit index = GFI) และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjust goodness of fit index = AGFI) มีระดับการยอมรับ คือ มีค่ามากกว่า .90 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังที่สองเฉลี่ย (Root mean square error of approximation : RMSEA) ระดับการยอมรับ คือ น้อยกว่า .08

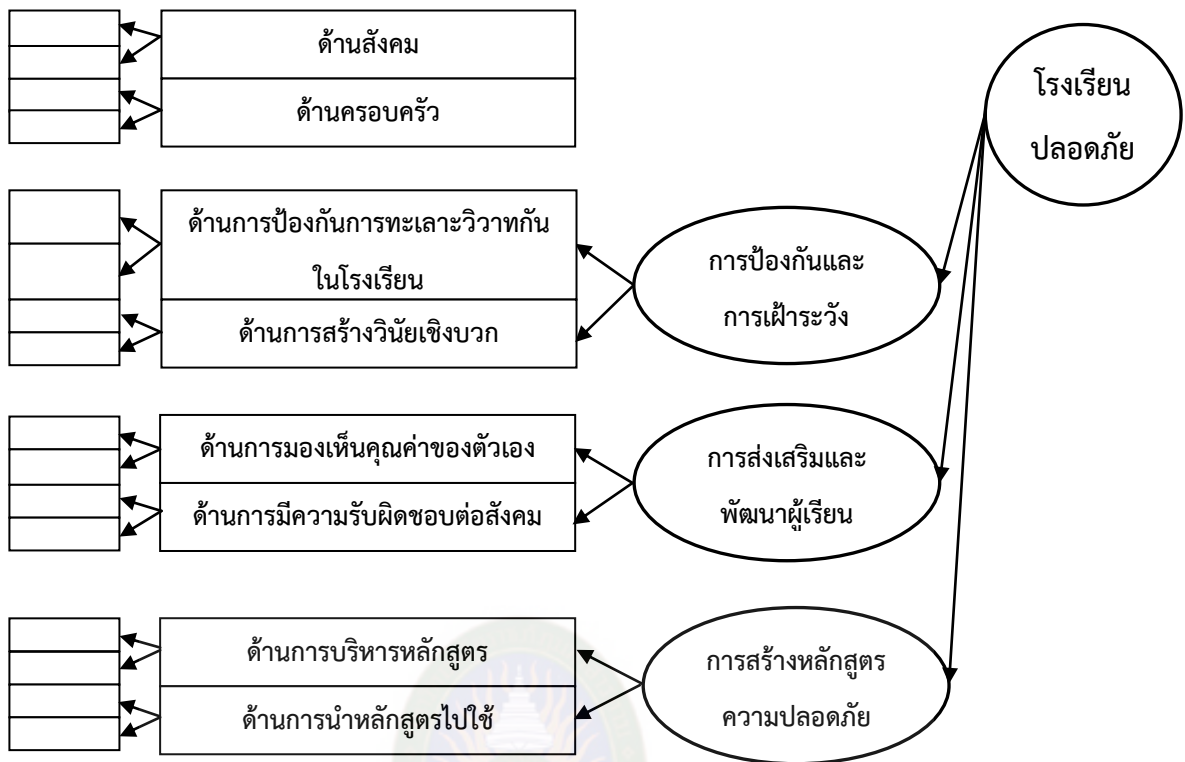
7. ข้อมูลเชิงประจักษ์ หมายถึง ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงจากกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลโดยตรง หรือจากประสบการณ์จริง จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยอย่างเป็นระบบ โดยต้องเป็นข้อมูลที่เห็นได้ชัดและเหตุการณ์เกิดขึ้นมาแล้ว

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาหลักการแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามขั้นตอนการวิจัยระยะที่ 1 ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework) เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังโมเดลกรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework) แสดงใน
แผนภาพที่ 1 ดังนี้

แผนภาพที่ 1 โมเดลกรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework) การพัฒนาตัวบ่งชี้และ
คู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ในด้านวิชาการ

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้น โดยได้รับการตรวจสอบอย่างถูกต้องและยืนยันด้วยกระบวนการทางการวิจัยที่มีความเหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ประโยชน์ในด้านการนำผลการวิจัยไปใช้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษาสามารถนำตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ ในการดำเนินงานเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียน ตลอดจนดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อบอุ่น ปลอดภัย ปราศจากความเสี่ยงต่อการประสพภัยอันตรายทั้งร่างกาย จิตใจ และการสูญเสียต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและคุณภาพการเรียนรู้ของนักเรียนทุกคน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY